

[Arbejdsministeren.]

ning, der er afgørende, som det er de principper, hvorefter virksomhedsledelsen tilrettelægger arbejdet og samarbejdet inden for virksomhedens rammer. Det er derfor på dette punkt, bestræbelser for reformer først og fremmest bør sætte ind.

Som bekendt er en rammeaftale om samarbejdet på de enkelte virksomheder for tiden genstand for forhandlinger mellem arbejdsmarkedets hovedorganisationer. Det er mit indtryk, at forhandlingerne netop samler sig om det, jeg her har anført: principperne for samarbejdets tilrettelæggelse på de enkelte virksomheder, herunder spørgsmålet om, hvilke forhold der i særlig grad bør være genstand for arbejdstagernes medindflydelse.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til på regeringens vegne at give udtryk for forventning om, at forhandlingerne får et positivt forløb og fører til en fornyelse og udbygning af den hidtidige samarbejdsudvalgsaftale. Derved kan demokratiske samarbejdsformer og beslutningsprocesser på de enkelte virksomheder få et fornyet grundlag og en fornyet inspiration.

Det er regeringens opfattelse, som det også fremgår af den førnævnte dagsorden af 15. maj, at arbejdspladsens samarbejdsproblemer i princippet løses bedst ved frie aftaler. Der kan herved ske den mest smidige tilpasning til de enkelte virksomheders særlige forhold. Såfremt parterne måtte finde, at en rammeaftale dem imellem bør udbygges eller styrkes ved lovgivningsmæssige foranstaltninger, vil regeringen indtage en positiv holdning, således som det også fremgår af dagsordenen af 15. maj. Et sådant samarbejde mellem lovgivningsmagt og organisationer er som bekendt ikke ualmindeligt her i landet.

Derimod mener regeringen ikke, at socialistisk folkepartis forslag frembyder et realistisk grundlag for løsning af problemerne omkring arbejdspladsdemokrati og økonomisk demokrati, selv om forslaget indeholder visse interessante enkeltheder.

Erling Dinesen: Det var jo en næsten rørende enighed, der var mellem forslagsstillerne og arbejdsministeren på væsentlige områder, hvad dette forslag angår. Arbejdsministeren var enig i, at man ikke skulle

spekulere på fondsdannelser på kollektiv organisationsbasis; det er altså mere disse konservative tanker, man er interesseret i. Det forstår jeg i og for sig godt, for får man ikke fondsdannelser på kollektiv organisationsbasis, så betyder det jo, at lønmodtagerne overhovedet ingen virkelig indflydelse får.

Må jeg gøre den bemærkning til arbejdsministeren, som omtalte den dagsorden, der opfordrede parterne til at optage forhandlinger om samarbejdsudvalgsaftalen, at så vidt jeg erindrer, sagde arbejdsministeren noget om, at det næsten lignede en tanke, det, der var foreslået her. Det kan godt være; om der er nogen forbindelse mellem de to initiativer, ved jeg ikke. Det, jeg bare vil understrege, er dette, at jeg finder det, man vedtog, det, der er indeholdt i denne dagsorden, ganske nævenyttigt, og for mig at se tjener det ikke formålet: at fremme forhandlingerne omkring disse ting.

Må jeg så sige, at der i øvrigt ikke skal herske nogen som helst tvivl om, at socialdemokratiet meget stærkt går ind for at sikre lønmodtagerne medindflydelse og medbestemmelsesret i virksomhederne, og vi har for så vidt heller ikke noget imod at diskutere, om dette bedst kan ske ved forhandlinger mellem hovedorganisationerne, altså mellem arbejdsmarkedets parter, eller ved lovgivning, som det her foreslås. Forskellig lovgivning kan komme ind i billedet, jeg skal ikke konkretisere det nærmere på nuværende tidspunkt.

Men nu er forholdet jo det, at der på ny er optaget kontakt mellem LO og Arbejdsgiverforeningen, og så vidt jeg forstår, er der tale om en positiv indstilling med henblik på at få genoptaget forhandlingerne om de aftaler, som er opsagt, herunder samarbejdsudvalgsaftalen, og så kan det jo være, at parterne i løbet af sommeren når frem til forhandlingsresultater, der er acceptable, også vedrørende de problemer, der har forbindelse med spørgsmålet om virksomhedsledelse.

Det er vel nogenlunde klart, at grundlaget for disse forhandlinger vil være LO-betænkningen om demokrati på arbejdspladsen og oprettelse af virksomhedsnævn, altså egentligt industrielt demokrati, ikke økonomisk demokrati, og der er for mig at se ingen tvivl om, at sådanne nævn vil være en